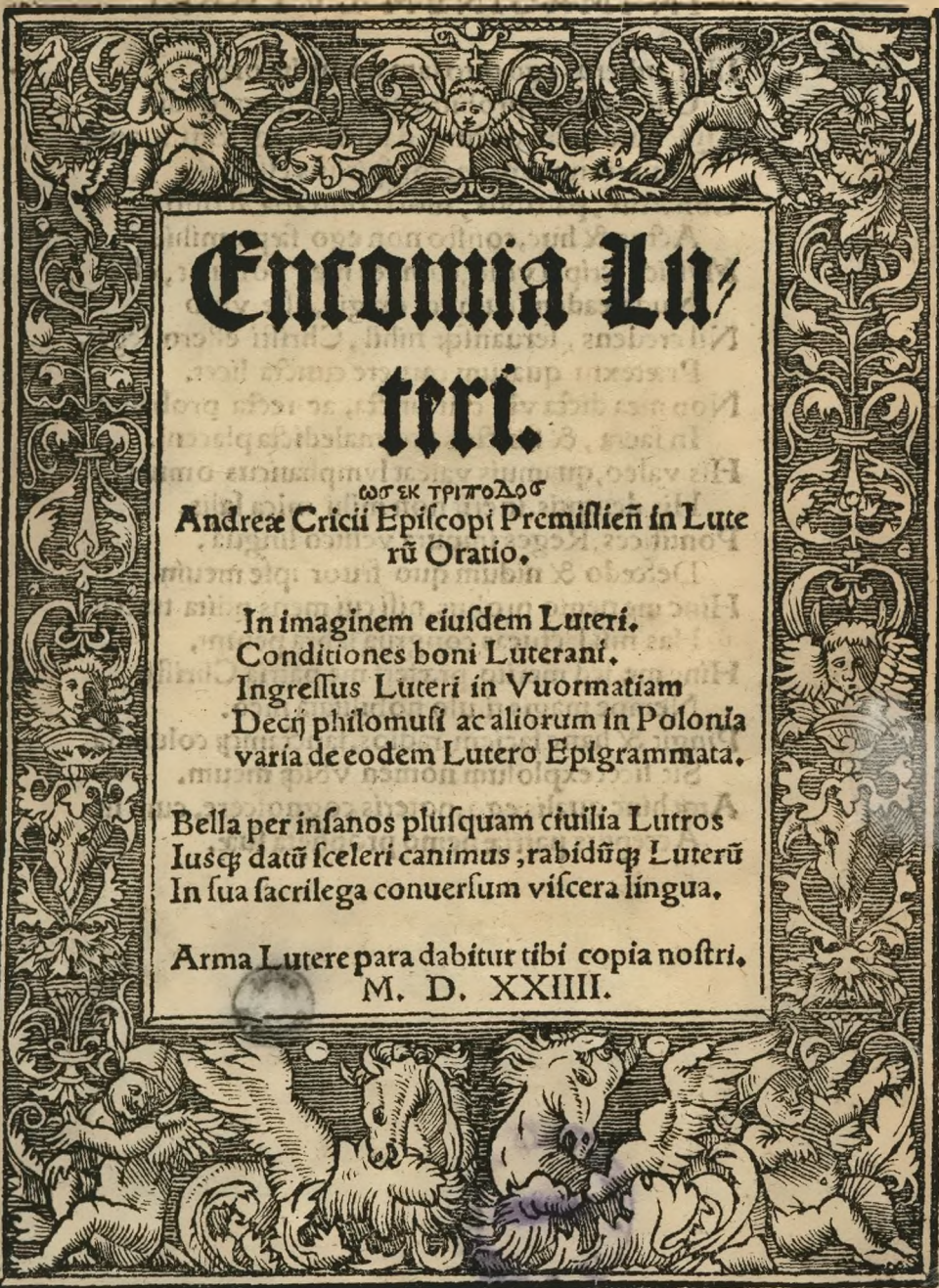

A. C. C. C. C.
Bucconia huteri.

Encomia Lu- teri.

ΩΣΕΚ ΤΡΙΤΟΛΟΣ

Andreae Cricii Episcopi Premisslicen in Lute-
rū Oratio.

In imaginem eiusdem Luteri.
Conditiones boni Luterani.
Ingressus Luteri in Vuormatiam
Decij philomusi ac aliorum in Polonia
varia de eodem Lutero Epigrammata.

Bella per insanos plusquam ciuilia Lutros
Iuseq; datū sceleri canimus, rabidūq; Luterū
In sua sacrilega conuersum viscera lingua.

Arma Lutere para dabitur tibi copia nostri.
M. D. XXIII.

IN IMAGINEM LVTHERI.

Ille Lutherus ego toto iam notus in orbe
Cui vulgi improbitas nomina tanta dedit.
Quicquid enim dictum, damnatumq; extitit ante,
Nunc renouans, iactor spiritus esse dei,
Conciliis, patribus, mori contraria scribo.
Actus & huc, consto non ego saepe mihi.
Mystica scripta volo, cum res mea postulat, esse
Nuda eadem, cum res exigit, esse volo
Nil credens, seruansq; nihil, Christi effero leges,
Prætextu quarum carpere cuncta licet.
Non mea dicta vlli ceu sancta, ac recta probantur,
In sacra, & sanctos, sed maledicta placent.
His valeo, quamuis valeat lymphaticus omnis,
His demptis, inerit non mihi mica salis.
Pontifices, Reges impura vellico lingua,
Defœdo & nidum quo fruor ipse meum
Hinc me nemo probus, nisi cui mens p̄dita tractat,
Has nisi lactucas congrua labra petunt,
Hinc me, sed merito, præfert me patria Christo
Nempe magis titulo nobilitata meo.
Pingit & hanc faciem, radios, sanctamq; columbã,
Sic licet explosum nomen vbiq; meum.
Atq; hinc qualis ego, poteris cognoscere, cum sit
Acceptus patriæ nemo propheta suæ.

30852

MF II

AD DIVVM SIGISMVNDVM POLO
 NIAE REGEM, ANDREAE CRI
 CII EPISCOPI PREMISLI
 ENSIS EPISTOLA.

Vi res ecclesiasticas memorie prodiderunt,
 maxime & sapientissime Rex, innumeros
 hæreticos, & apostatas recensent, qui sen
 su suo, & spiritu superbix transuersum acti,
 ecclesiã dei deuia & pertinaci doctrina scin
 dere ac turbare consueuerunt, quorum mon
 strorum cum semper Romana ecclesiã domitrix, ceu claua
 Herculis, extitisset, in eam potissimũ hæc demoniorũ Zi
 zania ferebantur, atque hi turbines, hi fluctus eam cum
 primis nauiculam obruere nitebantur, quam Christus in
 hoc mundi pelago iactandam quidem, sed nunquam ob
 ruendam constituit, in qua ipsemet cum suis sedens, licet
 obdormire soleat interdum, peccatis & prauaricationibus
 nostris, insurgitq; tempestas, excitatur tamen concussione
 & poenitentia nostra ac tum demũ venit, & omnis æstus cõ
 quiescit. Vnde inter alias ecclesiæ calamitates fit, vt quod
 Christus ait, sinite Zizaniã crescere vsq; ad messem, Ne
 cesse sit vsq; ad diem iudicii, quod etiã Apostolus testatur,
 hæreses venire, vt et vicia quæ succrescunt, & ea quæ ab ini
 tio iusta & pia ratione statuuntur, ac tempore, vt sunt huma
 na ingenta, in abusum abeunt, tali conflictatione purgẽtur,
 ac reficiantur, quod tamen nunquã absq; ingenti aliqua iac
 tura & perturbatiõ rei Christianæ venire solebat. Et pro
 inde recte pestes istæ diuinis ac humanis legibus damnanẽ
 & puniuntur. Inter tot autem, ac tam varios, qui hæcenus
 fuerunt, hæreticos, nemo fuit qui non ex Euãgelio Basim
 doctrinæ suæ statuisset, non verbis dei prætextũ, & illicem
 veneni sui fecisset, sicut i in præsens agit, nouum sui anguli
 numen, Luterus, quod ita humiliter, ita caste, ita mansuete,

& pacifice, iuxta doctrinam Christi & Apostolorū, tractat,
vt nihil arrogantius, nihil impudentius, nihil seditiosius ac
virulentius dici vel excogitari possit, vt qui nedum reges car
nifices, scurras & nebulones. Pontifices antichristos, leno
nes, & idola vocet, quæ potestates, quales sunt, a deo tamen
sunt, & templa dei immortalis, quæ ipse Christus suam do
mū testatur, lupanaria appellat, sed & sanctos, atq; adeo ip
sam deiparam virginem lingua facerrima, vt ex plerisq; eius
argumentis constat, vilipendit ac eleuat, Sacerdotes omnes
ex æquo facit, cum quid sit ex re & dignitate sacerdotii,
si quid durius sit, sacerdotes a laicis secernit, atq; in eos so
los, omnem patientiæ, humilitatis, & paupertatis doctrinā
torquet. Libertatē Christianā docet, vt omnem ordinē, om
nem obedientiā, quæ dominis & rectoribus, etiā prauis, de
betur soluat. Auariçiā & rapinas spiritaliū prætendit, vt la
icos, quos illis oppido infestos scit, ad rapinas & sacrilegiū
inducat. Mores ecclesiasticorū miris coloribus depingit ac
incepsit, quasi absq; vitis homines esse possint, aut fuerint,
etiā hi pauci quos Christus sibi delegerat, vt pote quorū alii
illum vendiderūt, alii abnegarunt, reliqui ab omni fide post
passionē illius lapsi fuerunt, & quasi nō doceat Apostolus
pontificem offerre debere p̄ semetipso, quemadmodū, p̄ po
pulo, cum eadem sit infirmitate circūdatus. Vituperat ordi
nem, & regimen ecclesiæ variis actis, quæ sunt, & videntur
illicitis, quasi non necesse sit uenire scandala, qualisq; diffici
le sit hac parte Momū agere non solū pontificum, sed ipsius
etiā Dei regnū carpendo, cū manifestū sit plerūq; non suo
tempore vel pluuiam, vel frig⁹, vel æstum venire, optimos
ac innocentissimos homines aduersissimis fatis & casibus
agi, improbis ac sceleratē omnia ex voto cadere, & alia id ge
nus, Si quis sensum domini corrigere, consiliarius esse velit
aut si in diuinis ac humanis rebus ordo aliquis inter homi
nes absq; potestate, potestas absq; opibus, opes absq; vitis
esse possent. Quod cū clarius sit quā vllis argumentis egeat
ecclesiam quandā animalē, quasi ideam Platonis, fingit, de
qua

qua quid cornicetur, quo tendat, quid sibi velit, ipsemet nescit, nisi ut ex veris & euidentibus rationibus quoquo modo elabatur. Verbum domini vincere & manere vult in æternum quasi quis Christianus contra nitatur, nititur autem ipse maxime cum Petro principatum tollit, cui dominus imposito nomine Cephas, quod lapidem sonat, postea dixit super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferi non prevalebunt adversus eam, & tibi dabo claves regni cælorum, & ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua. Quæ verba, ut clarissima sunt, ita in effectu manent, & manebunt invidis omnibus portis inferi, ad eamque petram collisi iam sunt tot hæretici, & collidentur tandem iste. Licet ipse dicat spiritu humilitatis & intellectus, Papa cadet & Luterus stabit. Proindeque Petrus ipse in actis manifeste dicit ab æterno ordinatum esse ut per os eius audirent gentes verbum Evangelii, crederentque. Vicarium Christi esse negat in eius ecclesia, cum ipse Christus se pastorem vocans, eam postea functionem pastorem vni Petro post suam resurrectionem, & presentibus reliquis commiserit dicens ter, pascue oves meas, intelligens nempe pietissimus servator, malam esse in omni congregatione pluralitatem principum, vnoque opus esse pastore, si & ovile unum esse debeat. Et si hoc in parvis iniitit censuit, quid non aucto grege censendum illi esset. Nam quod oggannit Luterus illud, quod maior est inter vos, fiat sicut minor, & qui prior esse vult, sit vester servus, Quamquam hæc ad animi humilitatem pertineant, tamē hoc melius præstat Papa servum servorum se scribens, quam Luterus Ecclesiasten. Nam de abusu opum & potentie, Dei est iudicium, & aliorum correctio quam Luteri Papam quemlibet Antichristum vocat eorum qui hætenus ecclesie præfuerunt, quæ hac ratione iam pridem nulla esset, cum in ecclesia Antichristi, Christus adesse non posset, qui tamen dixit, ego vobiscum sum usque ad consumationem sæculi. Quod si hoc ad ecclesias schismaticas torquere vellet, & hos quos habent præfectos & pastores, qui eodem modo illis præfunt contra sensum Luteri, Maledicti & conuiciati Antichristibus

stitibus & praelatis ecclesiæ, contra scripturam, Principi populi tui ne maledixeris, quam & Apostolus suam excusans ignorantiam, quod principi sacerdotum contumeliam dixisset, clare usurpauit, licet Lutherus eum aculeum ne se pungat intorqueat, & Apostolum ex ingenio suo sycophantico metiatur, ut quod sciuit, nescisse fingeret, tamē quam in hoc & reliquis deliret, & semet irretiat, demū latius constabit. Vult omnibus omnia quæ scripta sunt prodi, & ab ipsis cerdonibus verba dei expendi, cum inquit Christus solis Apostolis datum esse scire mysteria Regni cœlestis, cæteris per parabolas, ut videntes non videant, & audientes non intelligant Episcopos & sacerdotes omnes, vitamque ipsorum impura & spurcifica lingua dehonestat, omniaque acta ipsorum in malam partem interpretatur, contra verba domini, nolite iudicare. Solus enim scrutans corda, & renes deus, qui si maxime scelesti sint & improbi, an non ideo Episcopi & sacerdotes? an non ideo munere suo fungentes? an Caiphas non vaticinatus est oportere unum mori pro populo, non a semetipso, sed quia pontifex fuit anni illius? An non dixit Christus Phariseos claudere cœlum aliis, quamuis ipsi non ingrediantur? An non denotans ipsorum crimina præmonerat, quæcumque iusserint facite, secundum opera illorum nolite facere? quæ omnia clarissima prestigiator iste cimmeriis tenebris offundere & limitare conatur, Nempe Christo hæc tum non adeo considerante, neque adeo perspicaci existente, ut nunc Lutherus. Abrogat census ecclesiasticos, cum tamen iubeat Christus dari quæ sunt Cæsaris, Cæsari, quæ dei, deo. Dei autem est, quicquid eius gratia institutum est. Cum præterea exprobrans phariseis decimationem, & intermissam misericordiam & iusticiam, subiniecit hæc oportuit facere, & illa non omittere. Cumque offerre iubeat sacerdotibus pro mundatione sui. Cum denique mulierem pauperem commendet, quæ in Gazophylatium templi quidam quid habuit ex facultate sua coniecit. Tollit caeremonias & instituta legis, quæ ipse Christus seruauit, ut quod non soluere legem, sed adimplere venerat. Damnat ieiunium, & preces pro

lixas,

lixas, cum Christ⁹ ipse ieiunauerit, & prolixius orabat, testaturq; eici dæmoniū nisi ieiunio & precatione non posse. Votū castitatis, quod vinculū libidinis, & castratio est spiritualis damnat, cū Christus triplices cunuchos declarans, eos aperte commendare videat, qui se causa Regni cœlesti castrauerunt. Atq; circa hæc veterator isre fucatisimis coloribus & persuasionibus, nimirū ex animo cōtinente & pudico, claustra religiōis soluit, & Monachos ad prædas, spōsas Christi ad sellas fornicarias inducit. Vocat se doctorem, vocat ecclesiasten, vocat euangelistam, cum scriptum sit, nemo assumat sibi honorem, nisi fuerit vocatus a deo, vocatur autē a deo, quisquis ab his quos deus præfecit, non a semet ipso vocatur. Tollit opes ecclesiæ, quod illis aliqui suo malo abutunt, quasi eo Christus pauper nasci, & pauperes sibi ministros deligere voluerit, vt posteri pauperes essent, ac nō potius vt fides ipsius non humana, sed cœlesti potentia incrementum sumpsisse videret. Alioquin pauperes spiritu solo non commendasset, qui & ditissimi opum esse possunt. Nec dixisset, cui multū datū, multū ab eo quereat. Nec iussisset postea sacculum, peram, & gladiū ferre. Nec tot Reges & Pontifices sanctos, qui etiā pro iuribus & bonis ecclesiæ vitam posuerūt haberemus. Nam quod abusum opū vbiq; inculcat, id tametsi verū sit in multis, tamen non desūt qui illas recte dispensent. Sed & carere hac repræhensione nemo potest, cū Christus nō potuerit Iuda & alijs clamitatibus, ad quid perditio hæc, de vnguento. Doctrinā suam, doctrinā e cœlis se habere iactat, quā cū Iacobus Apostol⁹ castā, pacificā, modestā, tractabilē, plenam misericordiæ & fructibus bonis, absq; diiudicatione & simulatione testetur. Dæmoniacā vero seditiosam, amarulentā & contentiosam plane apparet, cū scribat Lutherus se prouocatū ad maledictā, quibus totus scatet, ex quo spiritu, & quali homini doctrina hæc sua prodeat, cū ex abundantia cordis os loquatur, & cū qualis vir sit, talis oratio. Gloriat se ad harenam ecclesiæ procures huc prouocasse, & se argumentis inuictū confiteri,

stere, quasi id cōueniat vlli prudenti, aut velit quispiam bonus, maledictis cū cerritis & furiosis certare, nam eum talē hęc cōuitia, quibus ne dāmon quidē maiora spargere posset, plane declarant, aut quasi respondendum sit his, qui sine ratione loquunt, quā abesse a Lutero satis testant scripta nusquā sibi coherentia, ad nullū certū scopū rem dirigentia. Sed sursum, ac deorsum miscētia, & confundentia passim omnia, quibus vt insolentia & seditionibus ianuam aduersus rectores, & omne regimē cōmodius patefaciat, omnibus subdit. cō ordini patrocinať. Tollit cōlibatū, & preces prolixas sacerdotū. Soluit vota Monachorū, Suadet Monialibus proflare potius quam sub iugo esse monastico. Addit maritis imbecillioribus connubij adiutores, de quibus quā hoc vno mereat, ipsi viderint, certe quibusdā vxoribus necesse prabet, non consiliū. Ieiunia lurconib⁹ in derisum, Numina cōlestia nephariis in contemptū, Et bona spiritaliū harpyis in prādam dat. Vulgusq; omē libertate, quā asserit Christiana a legibus & obedientia missum facit, & alia huiusmodi scelerū ac turbarū lactaria, quibus fit, vt hic nouus euangelista, hoc nouū Pythij oraculū habeat tot diuersae farinae adoratores, qui proiectis scripturis, ac interpretationibus sanctorū patrū, vtiā & miraculis clarentiū, proiectis cōcilijs, & ordinatiōibus ecclesiae catholicae, cui & ipsum Euāgelium, ac sensum ipsius, & omnia quae in eo continentur debemus, solū Lutherū, suo deuio ac iam pridem damnato sensui inhārentē, & scripturā sacram, cuius magister est spiritus sanctus, nō apostaticus suo arbitratu interpretantem, suaeq; prauaricatiōis, ac suae Apostasiae operculū manifestū facientē, odio in clerū excacati, & huius freni impatientes, quo diuina & humana omnia diriguntur & consistunt, precipites sequunt. & Euangelium hoc solū putāt, quod & quatenus Luterus doceat, ceterū quod in ecclesia canitur, cum nihil aliud, quā hoc, vel ad illud pertinens canat, aut legatur, credunt esse meras nugas & nenias. Hoc egregio oraculo gaudet & nobilitat specula orbis Vuittenberga, in quo

quo si quid diuini aut prophetici videretur, accept⁹ illi nō
esset Lutherus, cum nemo propheta acceptus sit in patria,
siquidem verba Christi sunt vera. Sed quo nam ultra insti-
tutū & epistolarē modū prouectus sum? cum immēsum sit
pelagus eorū quib⁹ clare ostendi posset nullū hæreticorum
perplexius, instabili⁹, furiosiusq; & ab Euangelio alienius,
nunquā scripsisse & docuisse, quā Lutherū, Tantū abest vt
vindex & assertor Euangelii, & diuum interpres, vt se ia-
ctat, putetur, Verū hæc alias fusius & accommodatiore ma-
teria, Christo adiutore, præstabimus, ipsumq; Lutherū suo
ipsius poenicillo adamussim depingemus, non quod libe-
ret cū hoc coeno cucullario colluctari, futurū est em̄, quod
& decus literarium Erasmus censet, vt nemo melius Luthe-
rum quā semetipse conficiat, inconstantia videlicet, & male-
dicentia sua, qua in om̄es passim, ceu furēs illa Hecuba, fer-
tur. Et cū doctrina illius ex fructu suo cognosceat, qui qui-
dem fructus iam satis apparet in om̄i ciuitate & hominē quē-
cunq; hæc pestis afflauit, quæ concordia, quæ obedientiam,
quæ fidem, quæ ordinē, ac omnē deniq; virtutē, & opus bo-
uum labefacit. Sed ut manifestū sit tandem hinc & inde, Lu-
therū nō spiritu sancto, quo plenus videri vult, non doctri-
na, qua turget, & os in cœlū ponit, non vlla sanctimonia,
qua fingit a suis, famigeratū esse, sed odio sæculariū quorū-
dam in ecclesiasticos, studio rerū nouarū imperiti vulgi, in-
solentia, ac libidine apostatarū, cupiditate prædæ & sacrile-
gij improborū hominū, neq; horū oīm quid scribat Luter⁹
intelligentiū, eo illuuiem hanc elatam, vt merito dicere hi
omnes possint. Nos te nos facimus Martine deum, cœloq;
locamus, Interim inuictissime Rex quia tibi curæ esse intel-
liga vt eam labem in vicina serpentem a regno & dominij
tuis arceas. hæc preludia, quoquo modo in præsens effudi,
quæ dum alia nostra, & aliorū adornantur, benigno animo
suscipe, & quod facis, rem Christianā, non solū a Turcis, &
Tartaris alijsq; ethnicis, sed etiā a domesticis hostibus Apo-
statis & hæreticis tuare.

B

CONDITIONES BONI LVTE RANI.

Dic male sacrificiis, superos contemne, probatis
Moribus obtrecta, ieiunia, sacra, précesq;
Ride, concilijs obsta, patrumq; relictis
Ritibus illude, ac venias, anathemata, vota
Non assis facias, absit confessio culpæ;
Absit relligio, cedant delubra popinis
Plus persuade tibi de te, quam sit, deceatq;
Pontifices, Régés, præ te, cetera stercora pendas
Scripturasq; sacras vt vis intellige, priscos
Doctores, Leges, sanctorum & gesta negato,
Sis bonus impostor, sis ad convicia doctus
Præfectos traduc populo, retinacula rumpe
Ordinis, & fidei, cieasq; per omnia turbas,
Sic age sectator qui vis probus esse Luteri.
Nunc mihi Papistam, quo verbo falsus habetur.
Pingere si volet hunc, qui ritus, iura, fidemq;
Seruat, quicq; pios patres in dogmate Christi
Noscendo sequitur, quæq; alma ecclesia sanxit,
Non quæ cerito confundit Apostata sensu
Pingat, & humanis vitijs aconita coloret,
Scilicet ipse nouus viuens sine labe Propheta.
Ingerat & maledicta, suæ dona ampla Mineruæ,
Plus accepta mihi sua quam benedicta videbit.
Quando quidem tanta vitium est a peste probari.

DE MONSTRO CVCVLLATO ex vacca in Saxonia producto, Ioannes Cricius.

Sacra volens Pluto turbari, & munus ad istud
Ex usu monacho nil magis esse videns.
Sed ferre hanc dubitans vt posset foemina pestem
Fecit quod monacho foeta iuuenca fuit.

Cerberus

Cerberus exclamat, quid agis, quin perdis vtrumq;
Iam Luter obsequium quod cupis omne facit.

MATTHEVS CONOROVIVS.

Vacca cucullatum produxit Saxica foetum
Designans monstrum terra quod illa fouet.
Saxe miser vigila, monstrumq; hoc confice, semper
Exitium terris monstra tulere suis.

DE LVTERO STERCORA OM

nes sibi aduersos appellante.

Petrus Potulicius.

Stercora cum præ se ducat quoscunq; Luterus
Oreque spurciloquo nil nisi stercus habet.
Non rogo stercoreum dices hunc esse prophetam?
Qualia verba viri, talis & ipse vir est.

FELIX CESELIVS.

Cum semper maledicta sonent ex ore Luteri
Qualia sunt eius pectora nosse potes.
Nam velut e foedis, foedatae fontibus vnde
Sic verba e spurco pectore spurca fluunt.

PETRVS SADORIVS AD LVTE- RVM.

Non facit hoc meritum, tua non doctrina Luthere
Quod notum est late nomen in orbe tuum.
Qui te Vikleuij, quique Hufsi gracule pennis
Vestisti, & proprium nil tibi, quam rabies.
Sed facit hoc meritumque vrbis, leuitasque popelli
Res vicius hæc, veteri tu quoque more lues.

AD EVNDEM IOANNES TIRVESIVS.

Fœda cucullaris cum sit tibi vita, genusque

B ij

Et

Et geris a fœdo nomina digna luto.
Iure vales fœdis, ceu natus ad improba, verbis
Qua ratione quis est, hac ratione valet.

AD FAMAM DE HVTENO
morbo pediculari extincto.

Petrus Rissinius.

Cum nuper Stygias veheretur Hutenus ad umbras
Eius & audiret scripta nefanda Charon
Intereaq; pedum sese vis proderet ingens
Et quereretur Hutem, mortis id esse genus.
Stulte, Charon dixit, caput orbis in orbe putabas
Perdere, nunc fœdo es perditus ipse pede.

IN QVENDAM LVTERANVM
Paulinus Iudiceus.

Dogmata quod laudas turbantia sacra Luteri
Nullius ipse fidem religionis habens,
Non id agis quo recta probes, seruesq; probata
Sed nullum vt facias religionis opus.
Vtq; animū possis dicendo explere malignum
In templa, in superos, sacricolasq; tuum.

IN EVNDEM IOANNES
Ostrorius.

Quo prior es, rabidi sequeris cur dogma Luteri
Ante Luter fueras, quam Luter ortus erat.
Ante pios ridere patres, contemnere diuos
Et prestare nihil, quod sacra iura docent,
Ante tuq; fueras desertor perfide legis
Quam turbator erat notus in orbe Luter.

STANISLAVS SCHLOMONIVS.

Quod sic insequitur plebes male sana Luterum,
Qui

Qui sit si queris : hec lege doctus eris.
 Est semper varium, nutans, & mobile vulgus.
 Resq; stupore furens gliscit habere nouas.
 Nullo iudicio, nulla ratione tenetur,
 In Præceps, quo mens corripit acta, ruit.
 Illi non potuit Dux aptior esse Lutero,
 Qui nulla constans re sibi talis adest.
 Sicq; sui similes post se trahit, vna ruina,
 Exitiumq; omnes concomitatur idem.
 Huic nisi mentis inops, & amator criminis hæret,
 Quicq; gerit sacris, corda inimica viris.
 Inconstans, leuis, ambiguus, perplexus, & anceps
 Hunc sequitur, recte qui sapit, ille fugit.
 Hæc Barbari illi Sarmatæ, vt Lutherastrî poetæ, ipsi
 videlicet mediis nati Athenis, vocant, Sed &
 æcum lector Germanum, pium iuxta &
 lepidum poetam, ne omnes ea labæ
 conspersos putes.

DECII PHILOMVSII DE EGRES su, & ingressu Lutheri Vuormaciæ,

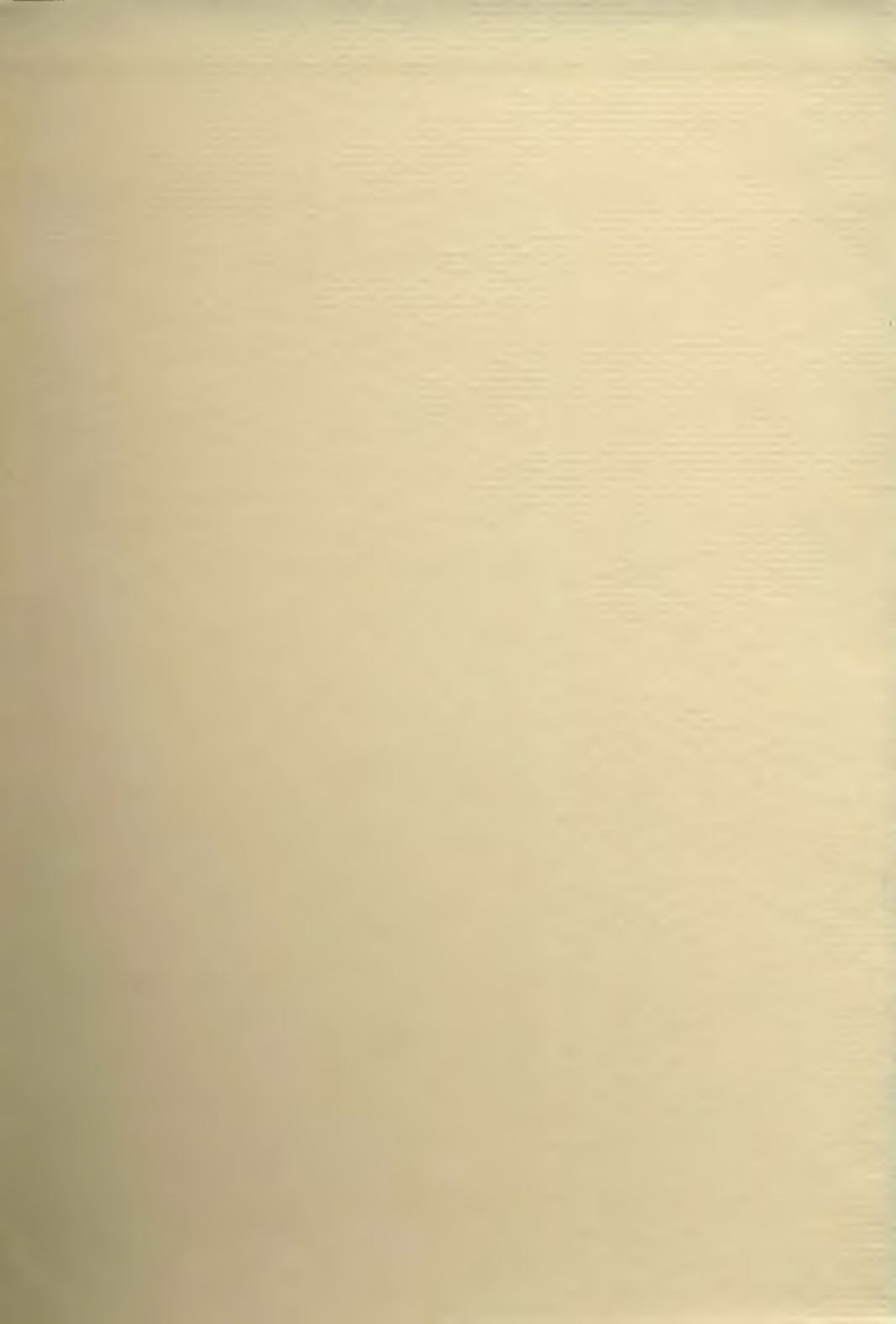
Cernis vt infano ruat obuia turba Lutero ?
 Vt cœlo emissum numen adesse putet ?
 Vt ferrugineo stet bellua nigra cucullo ?
 Vt laruale colat vulgus inane pecus ?
 Scorta ruunt, mimi, lenones, pharmacopole.
 Et lanij, & quicquid sordis in vrbe fuit
 Ipse triumphali sublimis in agmine curru
 Ducitur, at plausum turba iocosa ciet,
 Scurraq; Cæsareus scurris comitantibus ignem
 Gestat, & ardentes ventilat ante faces
 Atq; ait, ecce venit, letum pœana canamus
 Dicite io cuncti, chare Lutere venis.
 Chare Lutere venis, nostra miscenda farina,
 (Ne pudeat) nostro de grege primus eris.
 B iij. Dixerat

Dixerat, & vœtus per compita fœsta Luterus
Hospitiis eximii limina nota subit.
Pœstera lux oritur, denso cocunte senatu
Ducitur ad magni Cœsar's ille fores.
Vt steterit in medio, sua crimina noscere iussus,
Quę ue foret tanti fons & origo mali.
Obmutuit demens obstipō verūce fixus
Vt uacuu's sensu sic quoq; vocis inops
Et modo qui vanę tulerat suffragia plebis.
Vt pius, ac sapiens, turpis asellus erat.
Iamq; diu elinguis, truncoq; simillimus hermeꝝ,
Sic tandem furis exagitatus ait.
Quod scripsi, hoc rectū est, verū indubitabile certū,
Vox fuit hæc illi, cœtera mutus erat.
Avertit Cœsar tam diris vocibus aures,
Sedibus irati prosiluisse patres.
Protinus ergo parī fertur sententia voto
Damnaturq; tuum fœde Lutere nephas
Scilicet vt veterum decreta phrenericus vnus
Tolleret: & ritus solueret ille pios,
Et quę doctorum tot lumina clara virorum
Disseruere, amens dilueret nebulo
Obrutaq; in densis per tot iam sœcla tenebris
Religio, hoc Bubalo restituenta foret.
Scriberet & leges fraterculus iste nouellas
Qui vix hellebori iugere sanus erat.
Pellitur inde furens nulla medicabilis arte
Ni thetis admoucas, vel Phaetontis opem
En tibi scurra redit, scurriliq; agmine sepius
Deuouet infandum terrificatq; caput.
Vade malis auibus, leuo pede, sydere tristi
I procul, a turpi dicte Lutere luto.
Te postq; in cineres Vulcanius egerit ardor
Presserit & Stygiam flebilis vmbra domū.
In te cunctorum Rhadamas tormenta malorum,
Transferec,

Transferet, atq; vni seruiet aula tibi .
Dolia te fallent, pascent tua membra volucres
Te rota, te scopuli, te premet amne sitis
Dixerat utq; forent miseri rata fata Lutheri.
Omnia funestę concinuisistis aues
Illum tartareę furie comitantur euntes ,
Et quodcunq; imo clauditur orbe nephas.
Vade Lutere foras oculos neu pollue nostros
Vade foras age dum fœmina virq; sonat
Truditur infautum per olentiã compita monstrum
Cultori aspirat fœda cloaca suo.
Effert tabificum feralis pompa cadaver
Nam species illi iam morientis erat.
Quisq; strepit, ringit, clangit, tollitq; cachinum
Colluue in tanta risus ineptus erat .
Exerit hic linguam, nares ille uncat , at alter
Sibilat, aut pedit, hic sreat, ille vomit
Sic tandem egreditur scelerum sentina Lutherus
Vrbs quoq; lætata est hoc vacuata malo
Quod fuit ingressus quodq; exitus iste Lutheri
Quid mirum est ? stultum nil nisi stulta decent,

Robertson

212